

Nr 417.

Av herr **Johansson** i Torp, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 223, med förslag till lag om allmänna vägar m. m.

Förslaget till lag om allmänna vägar (Kungl. Maj:ts proposition nr 223) föreskriver i § 72, att beslut om vägföretag som av länsstyrelsen meddelats före den 1 januari 1944 men som icke verkställts före den 1 januari 1947 upphör att gälla sistnämnda dag, om icke dessförinnan vägens sträckning blivit genom renstakning eller eljest tydligt utmärkt å marken och vägarbetet påbörjats.

Syftemålet med denna bestämmelse är givetvis att få till stånd en bortrensning av alla beslutade vägföretag, som äro av den ringa angelägenhetsgrad, att medel ej kunna påräknas inom överskådlig tid eller för vars verkställande de statliga myndigheterna sakna intresse.

Förvisso är det nödvändigt att i samband med förstatligandet av vägväsendet stadga sådana övergångsbestämmelser, att det uppnås en säkerligen behöflig sanering av de arbetsprojekt, som under årens lopp samlats ute i bygderna och vänta på utförande och som mången gång utgöras av årtiondens önskedrömmar. Men även om man är fullt inställd på detta faktum, kvarstår dock det föreslagna tillvägagångssättet som en allt för kraftig likvidering av de vägföretag, som man ute i vägdistriktet hoppats på.

Av propositionen framgår, att tvenne länsstyrelser och ett flertal vägingenjörer ansett den föreslagna giltighetstiden för tidigare meddelade beslut vara allt för kort och att det i några yttranden föreslagits en tid av tio år. Gent emot dessa betänkligheter har det i propositionen framhållits, att någon rättsförlust ej kan uppstå genom det i propositionen föreslagna förfaringsättet, då företagets utförande under alla förhållanden är beroende av angelägenhetsgraden, samt att Kungl. Maj:t enligt förslaget också skulle hava möjlighet att förlänga giltighetstiden med tre år varje gång.

Ehuru det sålunda rent formellt sett obestriddigen föreslagits åtgärder syftande till att inga berättigade intressen skjutas åt sidan, torde dock den praktiska tillämpningen av övergångsbestämmelserna bjuda på sådana svårigheter, att ytterligare föreskrifter kunna anses påkallade.

Det bör därvid uppmärksammas, att vägbyggandet under de senare åren varit starkt inskränkt. Detta har medfört, att många företag, som eljest under normala förhållanden skulle hava varit redan fullbordade eller åtminstone påbörjade, måst ställas på en oviss framtid. I ett flertal fall har renstakning företagits och arbetsplaner upprättats och man har blott väntat på det statsbidrag, som varit förutsättningen för arbetets påbörjande. Särskilt betänkligt är detta förhållande, då det i stor utsträckning gäller sådana vägdistrikt,

som varit angelägna om en mönstergill ekonomi. Det kan icke vara riktigt, att sådana trakter, som utgöras av äldre vägdistrikt, där man varit ekonomiskt ansvarskännande, skola vid förstatligandet utsättas för risken att lösningen av deras vägfrågor, som hittills hindrats av statsfinansiella skäl, göres ännu ovissare än förut.

Då de vägföretag, som renstakats men där arbetet ännu ej påbörjats, torde få anses hava en sådan angelägenhetsgrad att arbetets påbörjande före viss tidpunkt ej bör vara avgörande för den fortsatta giltigheten av det beslut som ligger till grund för företaget, anser jag, att det i propositionen stadgade villkoret om vägarbetets påbörjande före viss tid bör utgå.

Med stöd av det anförda får jag därför föreslå,

att riksdagen måtte vid behandlingen av propositionen nr 223 besluta att 72 § första stycket i lag om allmänna vägar skall hava följande lydelse:

”Beslut om vägföretag, som av länsstyrelsen meddelats före den 1 januari 1944 men som icke verkstälts före den 1 januari 1947, upphör att gälla sistnämnda dag, om icke dessförinnan vägens sträckning blivit genom renstakning eller eljest tydligt utmärkt å marken. Konungen äger dock föreskriva förlängning av tiden för beslutets giltighet varje gång med högst tre år.”

Stockholm den 21 maj 1943.

Carl E. Johansson
i Torp.
